

FEMAD³

FESTIVALOVÝ ZPRAVODAJ

Festival mladého amatérského divadla sobota 13. 9. 2025

8:30–10:00	Snídaně
10:00–11:20	Divadlo STODOLA, Sívce Přemysl Rut: SEN
11:30–13:30	Oběd
12:25–13:25	Semináře
13:40–14:40	Beseda v kruhu
15:00–16:20	Divadlo RosArt, Ružomberok VŠETKY SUPIŠ VECI
16:30–17:30	Semináře
17:15–19:15	Večeře
18:00–19:00	Beseda v kruhu
19:30–20:45	Divadlo Radar / Šupitopresto, Praha T. Letts: MARY PAGE MARLOWE
21:00–22:00	Semináře
22:15–23:15	Beseda v kruhu

Sobotní uvedení představení VŠETKY SUPIŠ VECI je z důvodu kapacity vyhrazeno pro seminaristy, delegáty a organizátory. Děkuje za pochopení.

ROZHOVOR S: **Vladimírou Mandákovou**

Představte krátce váš soubor.

Jak jste se v něm ocitla vy osobně?

Divadlo Exil je pardubická scéna zaměřená na současnou dramaturgii. Nevyhýbá se ani autorským textům nebo experimentům. Už 25 let dává prostor mladým talentům i zkušeným divadelníkům. V repertoáru má v současné době devět aktivních inscenací. Komorní prostředí domácí scény umožňuje blízký kontakt mezi herci a diváky, čímž každé představení získává na intenzitě. Exil je známý odvážnou dramaturgií a autentickým přístupem a má své pevné místo na mapě českého amatérského divadla. Já osobně jsem do Exilu přišla v roce 2007 v devátém měsíci těhotenství a začala jsem spravovat divadelní web. Po porodu jsem už zůstala a občas se z jeviště přesunu do hlediště za režiséřský stolek.

Poutníci do Lhasy jsou komický thriller. Má se divák víc smát nebo bát? S jakým pocitem by měl odcházet z divadla?

Co se týče žánru, nerada to nějak pitvám a na nějaké žánrové označení si úplně nehraju. Označení komický thriller jsme dali primárně proto (jo, nalejme si čistého vína), že komedie zkrátka toho diváka do sálu natáhne spíš, než kdybychom do programu napsali „rozpolcené drama“. Každopádně Poutníci do Lhasy mají prvky komedie, ale je to také tragédie, thriller, detektivka - tyhle žánry tam prostupují a vzájemně se míchají. Jestli se má divák víc smát nebo bát, takhle otázka nestojí. Diváci pokaždé reagují trochu jinak, někdy se smějí víc, někdy míň. Je to normální a je podle mě chyba na tom stavět a za každou cenu tlačit na diváka, aby se co nejvíce smál. Každý to máme trochu jinak. Takže my necháváme lidi v sále žít, netlačíme na pilu. A nechceme z Poutníků za každou cenu dělat nějakou třeskutou komedii. Při reprízách nehledáme loňský snůh, snažíme se ho nechat každý večer - v případě FEMADu dopoledne - čerstvě napadnout. A s jakým pocitem by měl divák odcházet? Asi s tím, že to bylo představení, u kterého bude mít pocit, že to nebyla ztráta času. ▶

DIVADLO EXIL: POUTNÍCI DO LHASY

OTÁZKA NA HERCE Burda - Matěj Karas

Jak se vám dnes hrálo v Poděbradech?

Je to váš první FEMAD?

Jsem tady podruhé. Byli jsme tady ještě s Lajkou myslím dva nebo tři roky zpátky, a hrálo se mi tady výborně. Hráli jsme v 10 dopoledne, což pro nás je trošku nezvyk, ale myslím, že jsme se z toho dobře otřepali.

► Co bylo největší výzvou v inscenaci tohoto textu?

Pro mě? Tak asi udělat lepší představení, než byli Poutníci do Lhasy v režii Martina Čičváka v pražském Činoherním klubu. To je myslím docela velká výzva.

Na kterou část inscenace (a můžete i se spoilery) se nejvíce těšíte a proč?

Na tu, ve které hrají. Je to asi nejtípnější scéna, kterou jsem kdy hrála. A myslím, že se tady směje i ten největší mrzout. Spoiler - je to až ve druhé půlce, takže nesmíte o přestávce odejít.

Režii a pomocnou režii měly v gesci ženy. Je podle vás rozdíl mezi ženskou a mužskou divadelní režii?

Rozhodně je, myslím, že ženy režisérky nemají tak velké ego. Adélu Szturc jsem si ale do týmu nevybrala proto, že je žena, ale hlavně proto, že je to velmi talentovaná, šikovná a teď už profesionální scénografka. Spolupracuji s ní už potřetí. Jo, a má taky svářečský kurz....

Co čeká váš soubor v následujících měsících?

Divadlo Exil má před sebou nabitou sezónu – celé divadlo zkouší jako o život. Už v říjnu nás čekají dvě premiéry: **Vrátila se jednou v noci**, hořkosladká komedie o matce, která se vrací ze záhrobní, a **Muži sa minuli**, absurdní komedie o ženské zkušenosti a hledání svobody. Poté následuje zkoušení psychologického komorního dramatu **Kdybys umřel**, které otevírá otázky žárlivosti a iluzí po smrti blízkého člověka, a antiutopického **Humra**, příběhu o světě, kde je zakázáno zůstat sám. Dramaturgie tak nabízí pestrou paletu žánrů – od komedie přes psychologické drama až po groteskní vizi budoucnosti. A tím to nekončí – další čekatelé na zkoušení už stojí v řadě, ale jejich tituly si zatím necháme pro sebe. ■

BESEDA V KRUHU / EXIL

Nedostatečné vyhránění vztahů mezi postavami. Jasná ambice autora mít ambivalentní postavy, ale tím, že nebyly dostavěné situace, nedošlo to k divákovi.

Byl jsem napnutý, jak to všechno dopadne.

V tom falešném zpěvu byl náznak toho, co je občas součástí disharmonického přátelství.

Mistrovský kus bylo vybrat muziku proti tomu, co se tam děje. Další přidaná hodnota.

Ačkoliv si nemyslím, že je to dobrý text, udělali jste z toho dobré představení. Ale je mi líto nedůslednosti: např. mlácení zákoníkem. Proč má vyslýchaný strach hned po prvním slabém bouchnutí?!

Ne všechno zdarma je dobré. A tento deal s Matějem Dadákem je toho příkladem.

Jaká je konkrétní motivace lidí, že chtějí vyhodit do povětří Dalajlámu?

A jaká je motivace lidí volit Fica?

JÍDELNÍČEK NA SOBOTU:

Oběd

Polévka: Bramboračka

Asijská kuřecí směs, rýže

Veg.: Asijská sojová směs, rýže

Večeře

Vepřový řízek, bramborový salát

Veg.: Uzené tofu na grilu, opečené brambory

DIVÁCKÉ VÝKŘIKY / EXIL

Myslím si, že tam byla spousta nedořečených věcí, které si mohl každý domyslet po svém. Moc se mi to líbilo.

Viděl jsem to po druhé a zdá se, že abych to pochopil, potřeboval bych to vidět potřetí.

Myslím si, že to bylo o nebezpečí vlivu lidí na ostatní. Pro mě to byla černá komedie, ze které mě mrazilo. Výborné herecké výkony.

Asi jsem do teď nepochopila, co bylo cílem organizace „Klubu“. Asi to potřebuju strávit a pochopit, co jsem viděla.

Mně se to moc nelíbilo. Nesedlo mi to. Nezaujalo. Ten konec mi nebyl jasný.

Líbila se mi scéna, herecké výkony. Sežrala jsem jim to. Orientovala jsem se v nich. A hudební podkres, který si budu zpívat až do neděle.

DIVADLO SUMUS:
UTÍKEJ, SMRTKO, UTÍKEJ

ROZHOVOR S: Věrou Maškovou

Představte krátce váš soubor.

Jak jste se v něm ocitla vy osobně?

Jednoduše, prostě jsem ten soubor založila. Bylo to zhruba před čtyřiceti lety. Naší ambicí bylo vždycky uvádět zajímavé texty a kultivovat herecký projev. Začínali jsme v dobách socialismu inscenacemi reflektujícími tehdejší realitu. Po převratu jsme se nějakou dobu zabývali poetickým divadlem (Villon, Rilke, Lorca, Vian). Přes Viana jsme se dostali až k absurdnímu dramatu (Mrožek, Sartre) a po této epizodě jsme už cíleně začali inscenovat náročnější dramatiky (Ostrovskij, Rolland, Bergman, Šukšin, Marber, Čapek aj.). Většina těchto textů klade velké nároky i na hereckou interpretaci, proto bylo nutno kultivovat a rozvíjet herecký projev.

Jak probíhal výběr hry a proč jste zvolili tento text?

Text *Utíkej, Smrtko, utíkej* je poměrně známá litevská hra, která byla v českých a slovenských divadlech několikrát uvedena v druhé polovině 20. století. Soubor vychází z teze, že ochotnické divadlo může hrát kdokoli, kdo chce a je ochoten na sobě pracovat. Proto vždy před novým zkoušením proběhne anketa, v níž se přihlásí všichni, kdo chtějí v nové hře zkoušet. A podle toho, kdo se přihlásí, se vybírá hra tak, aby se v ní podle svých sil a možností všichni uplatnili. Druhým aspektem byla skutečnost, že jsme v postcovidové době měli potřebu najít text, který v sobě bude mít jistou laskavost. Naše předchozí inscenace (*Hra o lásce a smrti*, *Bouře*, *Oscar a růžová paní*, *Hidžáb a Hippokrates*, *Figarův rozvod*) byly vždy trochu temné. V danou chvíli jsme chtěli něco útěšného. A právě *Romeo a Julie* po litevsku v sobě laskavost a něhu má. A to i přesto, že se v něm jedná o nelehké dospívání ve stínu rodinného sváru.

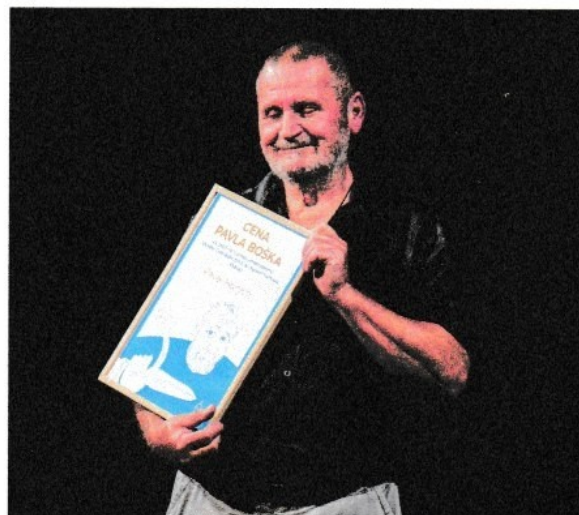
Popište svoji cestu na poděbradský FEMAD.

Už jste tu někdy byli?

Do Poděbrad jsme byli posláni ze soutěže v Plzni. V Plzni jsme hráli poprvé a byl to opravdu krásný zážitek. V Poděbradech jsme podruhé, ale nevzpomínám si, jak jsme se sem dostali poprvé. ■

Čerstvý laureát **PAVEL HURYCH** o sobě tvrdí, že byl nepřetržitě na posledních padesáti ročnících FEMADu. Vzhledem k tomu, že se dosud nenašel nikdo, kdo by to rozporoval, nezbyvá, než tomu věřit a vyslovit Pavlu Hurychovi za jeho věrnost absolutorium a oficiálně ho tímto prohlásit za pamětníka nej pamětníkovějšího. A navíc, protože jde o zasloužilého předsedu organizace ADA, tedy Amatérské divadelní asociace, tak jsme přesvědčeni, že takový funkcionář by si zaručeně nevymýšlel, nejvýš by vyprávěl příběhy. A to bychom si pak na něj posvětili. Jistě by nám poradil jak na to, protože Pavel Hurych je v oboru světla a zvuku uznávanou osobností. A hlavně, každý ho zná jako obětavého člověka a divadelního srdcaře. Tak kde jinde by se měl dočkat ocenění než právě v Poděbradech, které, jak známo, jsou na srdce. Včera večer proto převzal Zvláštní cenu Pavla Boška za zásluhy o české amatérské divadlo s přihlédnutím k jeho významnému podílu při formování FEMADu.

Gratulujeme!

OTÁZKA NA HERCE

Jak se vám hrálo na poděbradském jevišti?

Anna Murphy, role Kráva: Hrála jsem tu poprvé. Je to tady velké. A třeba jsem si zapomněla v šatně mrkev, takže jsem sprintovala nahoru a dolů v klouzavých ponožkách. Ale řekla bych, že je to z jednoho nejlepších míst, kde jsme hráli.

Bára Zajíčková, role Luika: Dneska to byla standardní repríza. Je náročné se dostat do role. Jen koncentrace dneska byla horší kvůli kvapnému přjezdu.

Jiří Novotný, role dědečka a kadeřník Finklstein: Když je člověk uprostřed dění, tak je to těžké. Cítil jsem odezvu publika, občas se zasmáli. Tuhle roli mám rád - vitalitu, smysl pro humor a schopnost zamotat smutné a veselé.

DIVÁCKÉ VÝKŘIKY / SUMUS

Asi jsem příliš obyčejný divák pro toto dílo.

Skvělé, individuální herecké výkony, ale vcelku tomu padal řemen. Špatné svícení.

Byla tam spousta hezkých nápadů, které by bylo třeba vybrousit.

Jsem z toho celkem zmatený. Velmi rozpačité dojmy.

Přemýšlím nad tím, kde si koupím krávu.

Musela jsem se hodně snažit, abych to zvládla až do konce.

Moje první dojmy jsou rozporuplné, protože si myslím, že hlavně nefungovala technická stránka věci.

Mám dojem, že ačkoliv to byl herecky dobře vybavený soubor, tak se jim nepodařilo vytvořit takovou jednotu.

BESEDA V KRUHU / SUMUS

Každá situace z té hry by se dala nakreslit jako fotka. Pochvala ztvárnění krávy, která představuje něco, co hru samotnou převyšuje.

Většinou je na herce vidět, ale když přijedeme na zájezd, tak ne vždy se to podaří. Technika máme strašného. (Řekla paní režisérka a ukázala sama na sebe.)

Máte velice vyvinutý styl se znakem. Ale znaky se neustále mění a od diváka to vyžaduje si je stále předefinovávat.

Stavba situací je fluidní, nejsou dostatečně vypointované. Někdy se do sebe až příliš vlévají, pak se zamílí to důležité.

Já jsem viděla v bílé, červené a modré znak lidovosti.

Doufal jsem, že se na konci představení dozvíme, co ty barvy mají znamenat, ale bohužel k tomu nedošlo.

Je to jako proud myšlenek - než dokončíte jednu, tak vyvoláte druhou, proto to plyne, jak to plyne.

Uhlárovo hýbadlo je třeba do každého představení! (Koncept vysvětlí na požádání paní režisérka.)

Na celku je vidět, že děláte věci promyšleně, ale na drobnostech se tříštíte kompaktní celek.

Celý
rozhovor si
přečtete
v online
zpravodaji.

ŽUMPA: SRDEČNÍ SLABOST

OTÁZKA NA HERCE

Anna Matějovská, představitelka zdravotní sestry

Vaše představení získalo na přehlídkách herecké ocenění pro soubor jako takový a za souhru mužské části. Není vám to líto?

Mně to nevadí. Beru, že hra je o mužích a já jsem tam jako doplněk, abych jim to občas trochu rozbila. Jsou jiné hry, kde žena dostane víc prostoru, zkusí si nějakou charakterní roli. Neměla jsem problém vzít takovouto.

Díváte se ze zákulisí co se děje na jevišti a jak se představení daří?

Občas je to stresující, nechci jim to těmi pár výstupy zkazit. Každé představení je jiné, něco se přidává, něco mizí. Spíš s lidmi posloucháme. Pořád mě to baví, už od zkoušek. Slyšíme posté stejný vtip a smějeme se mu znova a znova.

ROZHOVOR S: **Jakubem Pilařem**

Představte krátce váš soubor.

Jak jste se v něm ocitl vy osobně?

Ochotnický spolek ŽUMPA vznikl v roce 2002 ve sborovně základní školy v Nučicích. Členy našeho souboru nejsou jen učitelé, ale také jejich bývalí žáci, další divadelní nadšenci a hosté. I já patřím mezi absolventy ZŠ Nučice.

K divadlu mne přivedl Josef Magula, náš třídní a učitel českého jazyka. V roce 2015 bohužel zemřel a od té doby jsem společně s Martinem Kozákem vedoucím souboru.

Jak jste se dostali k tomuto textu? Kdo ho vybral?

Text je původně rozhlasovou hrou. Jeho kopii jsem získal přes známého v Českém rozhlase. Líbil se mi, protože nabízí skvělou možnost pro čtyři dobré herce s komediálním potenciálem.

Popište proces zkoušení.

Co bylo nejsložitější vymyslet?

Tradičně amatérské/ochotnické, takže to občas bolelo, ale inscenaci jsme nakonec nazkoušeli přibližně za pět měsíců. A pak na ní dále pracovali po prvních reprízách. Složitostí nás při zkoušení této lehké anekdoty asi nepostihly.

Co podle vás diváci na vaši

Srdeční slabosti nejvíce oceňují?

Hereckou souhru a jednoduchost inscenace. ■

CHCETE DOSTÁVAT NEWSLETTER?

Objednejte ho na adrese redakce:
redakcefemad@seznam.cz

DIVÁCKÉ VÝKŘIKY / ŽUMPA

Svízně, vtipné a uspokojující.

Asi zatím to nejlepší, co jsem viděla.

Konečně jsme se od srdce zasmáli. Chlapi pěkně hráli.

Ten text je hrozná blbost, ale všichni jsou skvělí herci a mají komediální talent.

Mně se líbil herecký výkon Penisu.

Typický chlap.

Můj oblíbený orgán je Penis, měl velice agresivní reakce.

Sneslo by to tužku.

Já jsem rozmyslela, zda vede Srdce nebo Penis, těžká volba.

BESEDA V KRUHU / EXIL

Je to anekdota a tady se díváme na hodinu trochu vyčpělého humoru a poměrně banálních situací. Úskalí rozhlasovky je, že se musí všechno odvyprávět. Poradili jste si s tím, ale ta délka ...

Příliš mnoho rekvizit, které prakticky nehrály. EKG, elektrody...

Chtěla bych vyzdvihnout penis, jeho gesta a mimiku. Bavilo mě to ohromně. Bylo to akurátní, nepřebilo to ostatní.

Skvěle vybraná hudba, která ničemu nevadila.

Text jsme našli v archivu Českého rozhlasu.

Kdo chodí do postele v pantoflích?! To jsme vůbec nepochopili.

JEDNOU NOHOU V DIGITÁLU

Nestihli jste si urvat nějaké z čísel festivalového zpravodaje? Nebo dočíst článek? Nezoufejte, všechny (a v plné barvě!) najdete nové zde: